

Μυρουδάτο αγέρι φυσούσε, περνούσε απ' τόν καταπχωμένο βράχο, τόν γυμνό, τόν ξερό, πού όμως στά πόδια του χλόη ψηλή εφύτρωνε και λουλούδια κουνούσαν τήν άνθισμένη κορυφή τους.

Ήσυχία. Μόνον ό κρότος τού λαστού πού τρυπούσε τó βράχο, αλουγόταν νά πέφτει μονότονος και σά νυσταγμένος, και κάποτε κρωγμοί όρνέων.

Ψηλά, όρνια περνούσαν, γύριζαν. Γεράκια κουνώντας άνήσυχια, νευρικά, κεφάλι, λαϊμό, και κοράκια πλήθος.

Και ό ήλιος έγερνε στη δύση.

Κάτω καιιά κίνηση. Νά όμως δυό τετράποδα φαίνονεκι νά τρέχουν με όρμητή τόνα πίσω απ' τάλλο, τσαλαπτιώνοντας τήν πράσινη χλόη, τά πολύχρωμα λουλούδια.

Αν ό μπάρμπα Κόλιας πού χτυπούσε με τó λαστό του ένκ βραχάκι ξεχωριστό απ' τó μεγάλο βράχο, ήεχν σά κάλά του, ίσως θέλεγε για τó κυνηγητό εκείνο :

— Μά γιατί τó μυρουδάτο αγέρι, ή άνοιξη, πού είναι τόσο γλυκειά, άγριεύουν τά ζώα ;

Αλλά δέν ήταν σά καλά του και δέν τόπε.

Από μέρες κι' αυτόν τόν είχε πειράξει ή άνοιξη. Και τόν είχε πειράξει καιιά, γιατί τόν έκανε και τή μιχαρίτισσα τή γυναίκα του νά λησιμονήσει. Τó μυρουδάτο αγέρι σά νάχε άρπάξει τή μνήμη της, νά τήν διέλυσε...

Χτυπώντας με τó λαστό τó βράχο, ό μπάρμπα Κόλιας ήταν αυτό τó απόγευμα εύτυχισμένος. Λίγα βήματα απ' αυτόν μια νέα με μαντήλα τυλιγμένο τó κεφάλι, για νά μήν τής καίει ό ήλιος τó πρόσωπο, και φουστάνι τσίτινο, μάζευε τά χαλίκια και κάποτε γύριζε και τόν κύταζε. Ήταν τó μόνο άρσενικό ό μπάρμπα Κόλιας εκεί κοντά...

Ό μπάρμπα Κόλιας ήθελε νά τής πει ένκ λόγο και άλλο λόγο δέν εύρισκε μέσα στο ζαλισμένο απ' τó μαγεμένο άεράκι νοΰ του, παρά για μια νέκ ένωση, μια νέκ παντρεία. Αλλά πώς νά τó πει ;

Όταν είδε όμως τά δυό τετράποδα νά περνούν τρέχοντας με όρμητή, είδε τó πρώτο νέο, νέο με δέρμα καθρό και τó δεύτερο ένκ γέρικο μαδημένο, πήρε θάρρος και μίλησε, άνοιξε τó στόμα του και είπε :

— Ρήνκ, άλοζ; Ξέρεις τί αποφάσισα; Τό ξέρεις ;

— Ποΰ νά ξέρω, τού έκανε κείνη στρέφοντας τó κόκκινο πρόσωπό της σ' αυτόν.

— Ποΰ νά ξέρεις; Ναι, ποΰ νά ξέρεις, έχεις ίσχυο: Νά στο πώ; Ναι, ναι, θά στο πώ. Αποφάσισα για καλά τώρα νά παντρευτώ !

— Μπα! Όρκ καλή τότε.

— Ναι, ναι, όρκ καλή, έχεις δίαιτο. Μά, μά δέ με ρωτάς ποιά λέω νά πάρω ;

— Έ, σέ ρωτώ, ποιά λές νά πάρεις ;

— Όμ, έδω σέ θέλω αν μπορείς βρέτηνα !

— Ποΰ νάγ τή βρω έγώ! Μή θά πάρεις τή Χουλιάρενα ;

— Τί λές, μωρή, τί λές! Για τί με πήρες νά πάρω τή Χουλιάρενα; Έγώ νά πάρω τή Χουλιάρενα !

— Έ, τότε ποιά θά πάρεις ;

Ό μπάρμπα Κόλιας γέλασε :

— Έδω σέ θέλω...

— Τί έδω με θέλεις; Ξύλα, κούτσουρα ;

— Άσε με νά κάνω τή δουλειά μου...

— Νά κάνεις τή δουλειά σου... Έγώ αν σέ πάρω δέ θά δουλεύεις...

Αυτή έδωσε τά γέλια.

— Γιατί γελάς ;

— Σκουπίσου, μπάρμπα Κόλια !

Κείνη τή στιγμή αλουόστηκε ό κύριος τού νταμαριού νά φωνάζει τή Ρηνιώ...

— Ρηνιώ, άντε γειά σου, έλα νά πάρεις λίγο φυτίλι !

Αυτή άφισε τή δουλειά κ' έφυγε γρήγορα.

Ό μπάρμπα Κόλιας άφισε τó λαστό, έδωσε τά χέρια του πάνω απ' τά μάτια του σά νά τόν εμπόδιζε ό ήλιος και τήν κύταζε πού έφρουγε...

— Άς στο διάλογο και σΰ, είπε άμα τήν έχασε απ' τά μάτια του.

* *

Μόνος τώρα δούλευε χωρίς συντροφιά. Και ό ήλιος έδυσε. Πλησίωσε ή ώρα πού θά σχολούσαν.

Ό άέρας πού μυρισμένος έρχόταν τώρα, κι' άκουσε κοντά του τó δουητό μυριάδων έντόμων.

Τό φχωμένο απ' τó λαστό και μπαρούτι βουνό άρχισε νά βροντά. Πέτρες κυλούσαν με κρότο...

Ό μπάρμπα Κόλιας, αφού έρριξε τó φουρνέλο του, πήρε τó λαστό του και τόν έδωσε σέ μια παρχκοιλια. Ήταν άμίλητος, σκυθρωπός. Απέφυγε τούς συναδέλφους του σάν νάχαν κάποια ασθένεια και τραδήχτηκε γρήγορα κυτάζοντας έδω και κει.

Και τó άγεράκι έρχόταν γεμάτο μυρουδιές, μυρουδιές.

Ό μπάρμπα Κόλιας κάτι ζητούσε.

Ξηρηνικά τράχχτηκε και τά μάτια του σπηλωθήκανε σ' ένκ μέρος.

Σέ μια μεριά τού λόφου, όχι πολύ άνηφορική και πού ακόμα ό λαστός δέν τήν είχε

πειράξει, διάκρισε δυό γυναίκες νά μαζεύουν χόρτα.

Γρήγορα ὁ μπάρμπα Κόλιος μισοτρέχοντας, διευθύνθηκε γιά κεί. Εἶχε κάτι τοῦ ζώου τοῦ τετράποδου, τοῦ γέριου, ποῦ πρὶν εἶχε δεῖ νά τρέχει πίσω ἀπ' τὸ νεκρό, κουρδισμένο φαίνεται ἀπ' τὸ μυρουδάτο ἀγέρι.

Ὅταν πλησίονε ἄνωξεν ἔκανε ἔπος θὰ ἔκανε τὸ τετράποδο, σταμάτησε τὴν ὁρμή του καὶ βάδισε σιγά, στηριγμένος σ' ἓνα ροδὶ, ποῦχε πάρει ἀπ' τὴν παραγκούλα.

Καὶ πῆγε κοντά τους. Τοῦ ἐρχόταν νά ἐρμήσει ἀλλά...

Αὐτὲς γύρισαν, τὸν κῶταξεν καὶ ἔακολούθησαν τὴ δουλειά τους.

Ὁ μπάρμπα Κόλιος στάθηκε κἀνοντας ὅτι κατὰξεν τὸ μάζεμα τῶν χόρτων. Πῆρε ἄνωξεν τὸ μάτι του πὼς ἄφηναν πολλά.

— Νά, νά αὐτὸ κόψε, εἶπε στὴ μιὰ δείχνοντας ἓνα χόρτο, εἶναι καλό...

Αὐτὴ γύρισε, τὸν κῶταξε καὶ τῶκοψε.

Οἱ γυναίκες προχώρησαν πέρα πέρα. Μαζὶ κι' αὐτὲς νά δείχνει χόρτα.

Αὐτὲς ἄνωξεν μίλησαν σιγά, κάτι εἶπε ἢ μιὰ τῆς ἄλλης καὶ τρεχόχτηκαν ἀπ' αὐτόνα μακριά.

Θέλησε ὁ μπάρμπα Κόλιος πάλι νά πάει κοντά τους ἀλλά τίς εἶδε νά παίρνουν δρόμο καὶ νά κατεδαίνουν τὸ λόφο τρέχοντας.

Στάθηκε τότε καὶ τίς εἶδε ποῦ ἔφευγαν, ποῦ ἀπομακρύνονταν βάζοντας τὸν χέρι πάνω ἀπὸ τὰ μάτια του. Καὶ ὅταν ἐπῆγαν μακριά, μακριά :

— Ἄς στὸ διάβολο καὶ σεῖς, εἶπε κατεδαίζοντας τὸ χέρι του.

Πῆγε, ὅταν σκοτείνισσε σὲ μιὰ ταβερνούλα καὶ κάθησε μόνος. Αἰσθάνονταν νάκει ἔχει καλὰ. Ἦπαι κρυσί. Πάνω ποῦ ἔπινε ἦρθε καὶ ἓνας φίλος του γέρος καὶ κάθησε κοντά του. Ἄν καὶ ἤθελε νά μείνει μόνος, τὸν ἄφισε ἢ δὲν τόλμησε νά τοῦ πεῖ νά πάει ἄλλοῦ. Δὲ μιλοῦσε ἄνωξεν.

— Μὰ τί ἔχεις ; τὸν ρώτησε ὁ φίλος του.

— Δὲν εἶμαι καλὰ.

— Βεντούζες...

Δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἐμεινε μὲ γυρτὸ κεφάλι.

Νά ἔνωξεν ἔαφνικά μιὰ φωνούλα, φωνούλα γυναικεία.

Μιὰ νέκ μπῆκε μὲς στὴν ταβέρνα.

Ὁ μπάρμπα Κόλιος εἶχε ὀρθώσει τὸ κεφάλι καὶ τὴν κῶταξε μὲ μάτι ποῦ λίγο ἔλειπε νά πετάξουν φλόγες.

— Ἐ, ἔ, Κόλιος, τί κάνεις ; ἄκουσε τὸ φίλο του νά τοῦ λέει, σὲ βλέπω τὸ κορίτσι...

— Ἐ, καὶ τί κάνω ; ρώτησε ἀγριεμένος αὐτός, δὲν εἶμαι ἄντρας ; Ἄντρας δὲν εἶμαι ;

— Τί ἄντρας εἶσαι, γέρος πές !

— Μπορεῖ νάκει γέρος, μὰ εἶμαι πὼς γερὸς ἀπ' ὄλους τοὺς νέους !

— Μπορεῖ, μὰ τὰ κορίτσια θέλουνε φρεσκάδα, δὲν θέλουνε γέρικα προσώπατα. Ἦτσι τῶκανε ὁ θεός.

— Ὁ Θεός ; ἔκανε ἀγριεμένα ὁ Κόλιος. Ὁ Θεός δὲν ἤξερα τί ἔκανε γιά μᾶς!... Καὶ γιατί δὲν τῶκανε καὶ γιά τὰ γαϊδούρια καὶ γιατί δὲν τῶκανε καὶ γιά τὰ σκυλιὰ ;

ΔΗΜΟΣΤΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ